

כתבה עבור השבועון הגרמני. לפי בקשתו. רק לאחר מכן ישבתי וכתבתי את הכתבה לשבועון זה, שהופיעה כחודש אחרי ה-פירסום בדר שפיגל. גם כתבה זו הועתקה בשבועונים רבים משני עברי האוקיינוס. הכתבה שלא פורסמה בחו"ל היתה זו שהוקדשה לאישה-השנה תשל"ט — האיית אללה רוח-אללה חומייני. האירופים לא האמינו שאנחנו יכולים ללמד אותם פרק בעניין שאינו ישראלי. הבחירה נראתה להם כמזורה. אך הם טעו: כמה שבועות אחרי שהופיעה הכתבה שלנו, הסתער ההמון בטהראן על השגרירות האמריקאית. והחלה פרשת בנייה-הערוכה. שבועוני-העולם, ה-בוחרים באישה-השנה שלהם בסוף דצמבר, נאלצו בחיפזון לחבר כתבות על חומייני.

השבוע טילפנו למערכת עורכיהם של כמה שבועונים ברחבי אירופה, שביקשו את הרשות לתרגם את הכתבה גם לעיתון ניהם. נראה כי העולם כולו מתחיל להת-ייחס בתשומת-לב לתופעת הימין הקיצוני הישראלי. וההשפעה העלולה להיות לו על שלום ישראל, שלום אירופה העולם. העורך הגרמני, שטיפל בכתבה, העיר באחת משיחות-הטלפון: "מעניין, אתם הרי רחוקים מהדיעות של הגברת כהן, אך הכתבה כתובה באובייקטיביות רבה..." אין זו הפעם הראשונה שכתבת את-השנה של העולם הזה מכה גלים ברחבי העולם. זה קרה לשלוש מארבע הכתבות האחרונות. בינואר 1978 פירסם דר שפיגל את

"העולם הזה" שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, מ.ל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 • מען מברקים: "עולמפרם" • העורך הראשי: אורי אבנרי • ראש המערכת: יוסף ינאי • עורך-תכנית: יוסף שנון • עורכת כיתוב: לידית בוארון • צלמו מערכת: ציון צפריר וענת סרגוסטי • כתב בכיר: יוסף היימן • ראש המינהלה: אביגיל סיטון • מחלקת המודעות: רפי זכרוני • המו"ל: "העולם הזה" בע"מ • מודפס בהדפוס החדש בע"מ, תל-אביב, רחוב כרם אביגדור • הפצה: גר"ב בע"מ • גרופות צינורגורפיה, "כספי" בע"מ.

אשת השנה גאולה כהן
תחושת שליחות, בוערת, חוסר-פשרנות מסוכן

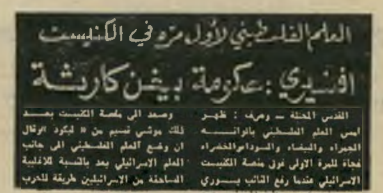
בהקדמה לכתבה, הנושאת את הכותרת "אני, לוחמת יהודיה", כותב השבועון הגרמני: "היא שיסעה את דברי ג'ימי קארטר בעת נאומו בכנסת. היא גורשה בכוח מאולס-המליאה. היא הגישה את חוקי-ירושלים השנויים במחלוקת ודחפה את ראש הממשלה הימני מנחם בגין עוד יותר ימינה. זוהי גאולה כהן, 55, מנהיגה של סיעה ימנית-קיצונית בת שני חברים ב-פרלמנט הישראלי. היא דוגלת בשוביניזם יהודי, ומרחיקה-לכת אף לטעמו של בגין הקיצוני. היא קנאית בעלת תחושת-שליחות בוערת וחוסר-פשרנות מסוכן. אורי אבנרי, העורך הראשי של השבועון העולם הזה ועד לא-מכבר חבר-כנסת ליברלי-שמאלי, מתאר את ז'אן דארק ישראלית זו."

קרא ירי
שבועון זה נערך, כמובן, למען ה-קורא הישראלי. הוא לא נועד לקורא האמריקאי, הצרפתי, הגרמני או הערבי. אך המילה הכתובה, גם בשפה העברית, עושה לה כנפיים בדרכים משלה. בחוגי העיתונות הבינלאומית זכה העולם הזה ביוקרה רבה. לא פעם מעתיקים כתבות, ידיעות ותצלומים שלנו. אך שום פירסום בשבועון זה אינו זוכה בתהודה כה רבה כמו כתבת-הענק השנתית ה-מוקדשת לאישה-השנה שלנו.

שהפך מרכז ההתעניינות העולמית. "אך ניהשתם מה עומד לקרות?" שאל אותי עורך צרפתי כעבור זמן-מה.

דגל פלסטיני
בכנסת

פירסום מסוג אחר, העשוי לעניין אותך: יתכן שתמהת איך הגיבה העיתונות הערבית, ובעיקר הפלסטינית, על נאומו הפרידה שלי בכנסת, שבו הצגתי את הדגל הישראלי והדגל הפלסטיני זה לצד זה. (הנאום פורסם בהולנד הזה 2268). למחרת הנאום קיבלנו דיווחים על ה-

כיתרת ב"פסטיין ארית-זרה"
בפעם הראשונה בכנסת

איש השנה מנחם כהן
חודשיים אחרי ביקור אל-סאדאת, חודש אחרי איסמאעיליה

ז'אן ד'ארק הישראלית

הדבר מוזר למדי. כי זוהי כתבה החורגת מכל כללי-העיתונות המקובלים בארץ. היא מנסה לשלב יסודות עיתונאיים אקטואליים עם גישה ספרותית יותר, תוך נסיון לשלב את כל המאורעות העיקריים של השנה במבנה אחד. לא פעם נטען נגד שיטה זו שיש בה משום עיוות, משום שהיא כופה על המאורעות הגיון פנימי שאין להם. אך האם אין זה נכון לגבי כל תיאוריה היסטוריוסופית?

ז'אן ד'ארק הישראלית

בשבוע שעבר הקדיש שבועון-החדש-שנת הגרמני הגדול, דר שפיגל ("הראי"), 13 עמודים לכתבה על גאולה כהן. היה זה תירגום מקוצר של כתבת העולם הזה על אשת-השנה כהן, שהופיעה ערב ראש השנה האחרון (העולם הזה 2245).

כתבת-השנה, שהיתה מוקדשת למנחם בגין. הכותרת היתה: "מנחם בגין — הנאומים הם חייו", והיא פורסמה או בשני המשכים.

היתה מחמאה רבה בפירסום זה. בגלל עובדה היסטורית בלתי-יצויה. כתבת העולם הזה הופיעה, כרגיל, ערב ראש-השנה. הגיליון (העולם הזה 2088), נשאר את התאריך 7 בספטמבר 1977. כעבור חודשיים אירע המאורע הדרמטי, שאיש לא חזה אותו מראש: ביקורו של אנור אל-סאדאת בירושלים. אפשר היה להניח כי כתבה שנכתבה לפני כן איבדה את ערכה, ואולי אף הפכה מגוחכת. אך לא כך היה — השבועון הגרמני מצא את הכתבה כשרה ורלוונטית דווקא אחרי ביקור אל-סאדאת. ופירסם אותה בלי שינויים, חודשיים אחרי הביקור, חודש אחרי ועידת איסמאעיליה.

אך לא חומייני

היתה מחמאה רבה בפירסום זה. בגלל עובדה היסטורית בלתי-יצויה. כתבת העולם הזה הופיעה, כרגיל, ערב ראש-השנה. הגיליון (העולם הזה 2088), נשאר את התאריך 7 בספטמבר 1977. כעבור חודשיים אירע המאורע הדרמטי, שאיש לא חזה אותו מראש: ביקורו של אנור אל-סאדאת בירושלים. אפשר היה להניח כי כתבה שנכתבה לפני כן איבדה את ערכה, ואולי אף הפכה מגוחכת. אך לא כך היה — השבועון הגרמני מצא את הכתבה כשרה ורלוונטית דווקא אחרי ביקור אל-סאדאת. ופירסם אותה בלי שינויים, חודשיים אחרי הביקור, חודש אחרי ועידת איסמאעיליה.

דומה היה גורלה של כתבת-הענק על אישה-השנה הבא — עזר וייצמן. אלא שהפעם התהפכו היוצרות. כתבתי תחילה

למות הדיעות הרחוקות, אובייקטיביות